

РЕШЕНИЕ

№ 36650

гр. София, 23.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветелина Гоцова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **5932** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 84, ал. 2 и чл. 76б, ал. 1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. Ш. А., гражданин на С., [дата на раждане] , подадена чрез пълномощник адв. Л. Д. от Софийска адвокатска колегия, срещу Решение № 54-Х от 05.02.2026 г. на интервюиращ орган в Регистрационно-приемателен център – [населено място] при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила последващата молба за международна закрила на жалбоподателя с вх. № КП-01-282 от 22.01.2026 г. по описа на ДАБ при МС.

В жалбата и в представената по делото писмена защита се развиват съображения за незаконосъобразност на оспореното решение поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят поддържа, че решението не му е било връчено редовно по предвидения в чл. 76 от ЗУБ ред, поради което жалбата е подадена в законоустановения 7-дневен срок, считано от датата на реалното получаване на препис от акта чрез упълномощения адвокат на 23.04.2026 г. По същество се твърди, че административният орган неправилно е приложил чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, като е изискал кумулативно, вместо алтернативно, наличие на нови обстоятелства за личното положение и за държавата по произход, в разрез с тълкуването, дадено от Съда на Европейския съюз по дело С-18/20 и дело С-921/19. Твърди се, че органът не е изследвал индивидуалния

профил на оспорващия като етнически кюрд, родом от [населено място], област Х., както и актуалната ситуация със сигурността в С. след промените във властта през 2025–2026 г., продължаващите военни сблъсъци, риска от принудителна мобилизация, дейността на терористични структури и тежката хуманитарна криза. Настоява се, че тези обстоятелства обуславят основателен страх от преследване по чл. 8 от ЗУБ и реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ във връзка с чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС и принципа за забрана за връщане (non-refoulement). Иска се отмяна на оспореното решение и връщане на преписката на административния орган със задължителни указания за допускане на последващата молба до производство за международна закрила по общия ред.

Ответникът по жалбата – интервюиращ орган в РПЦ – [населено място] при ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител старши юрисконсулт П. Р., в представената писмена защита оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа, че оспореното решение е валидно, обосновано и постановено в съответствие с материалния и процесуалния закон. Излага, че производството по чл. 76а–76б от ЗУБ представлява специална предварителна фаза за допустимост, в която молителят не е представил нови факти или обстоятелства от съществено значение, които да променят предходната окончателна оценка на бежанската му история. Посочва се, че актуалната общественно-политическа обстановка в С. и по-специално в област Х. се характеризира със затихване на мащабните военни действия, провеждане на процес на интеграция на въоръжените структури и липса на безогледно насилие. Подчертава се, че задължителната военна служба в С. е отменена и е въведен доброволен принцип на набиране на военнослужещи, а кюрдската идентичност и език са получили официално признание. Претендира се отхвърляне на жалбата.

Административен съд – София-град, 84-ти състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. Ш. А. е регистриран за първи път като търсещ международна закрила в Република България въз основа на подадена молба вх. № 1377 от 18.06.2024 г. по описа на РПЦ – [населено място] при ДАБ при МС. В проведеното на 02.07.2024 г. лично интервю чуждият гражданин е декларирал, че е [дата на раждане] в [населено място], [община], област Х., С., кюрд по народност, мюсюлманин-сунит, женен. Като причини за напускане на родината си е посочил общата несигурност в страната вследствие на водената война и тежката икономическа криза. Изрично е заявил, че лично той и членовете на семейството му не са пострадали от военните действия, че никога не е членувал в политически партии или организации, не е имал проблеми с официалните власти, не е бил арестуван, задържан, разследван или осъждан, не е получавал заплахи, не му е оказвано насилие и не е имал проблеми, свързани с етническата или религиозната му принадлежност.

С Решение № 12697 от 04.12.2024 г. на председателя на ДАБ при МС на М. Ш. А. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Това решение е оспорено по съдебен ред, като с Решение № 1869 от 28.02.2025 г. по адм. дело № 227/2025 г. Административен съд – Хасково е отхвърлил жалбата. С Решение № 7109 от 25.06.2025 г. по адм. дело № 4069/2025 г. Върховният административен съд е оставил в сила първоинстанционния съдебен акт, с което отказът за предоставяне на международна закрила е влязъл в сила като окончателно потвърден.

На 09.07.2025 г. чужденецът е подал първа последваща молба за международна закрила с вх. № КП-01-5730. С Решение № 79-Х от 23.07.2025 г. на интервюиращ орган в РПЦ – [населено място] последващата молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. Решението е връчено на 30.07.2025 г., не е било оспорено

и е влязло в сила.

На 22.01.2026 г. М. Ш. А. е подал втора последваща молба за международна закрила с вх. № КП-01-282 по описа на ДАБ при МС, с която се поставя началото на процесното административно производство. В молбата се излагат твърдения за настъпили промени в държавата на произход, установяване на нов режим, повсеместен хаос, насилие и дискриминационно отношение на арабското мнозинство спрямо кюрдската общност, както и тежка хуманитарна и здравна криза. Към молбата са приложени медийни публикации (част от които от новинарска агенция „Х.“ – А.), протокол от заседание на Съвета за сигурност на ООН и доклад относно принудително връщане на сирийски граждани.

Въз основа на извършена предварителна проверка и след преценка на събраните писмени доказателства и Справка вх. № МД-02-30 от 30.01.2026 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС, интервюиращият орган е постановил оспореното Решение № 54-Х от 05.02.2026 г., с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ не е допуснал последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Органът е приел, че представените материали не съдържат нови и конкретни факти относно личното положение на молителя, а общата обстановка в С. се характеризира със затихване на въоръжения конфликт, липса на безогледно насилие и масово доброволно завръщане на разселени лица, поради което липсват нови обстоятелства от съществено значение по смисъла на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство по делото е приета изпратената от ДАБ при МС административна преписка, ведно с актуална Справка с рег. № МД-02-318 от 28.08.2026 г. на Дирекция „Международна дейност и проекти“ при ДАБ при МС относно общото положение в С., сигурността в област Х., положението на кюрдите и военната служба, както и представените от жалбоподателя писмени доказателства и доклади.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Върху последната страница на оспореното Решение № 54-Х от 05.02.2026 г. е поставено ръкописно отбелязване, че същото „се счита за връчено на 06.02.2026 г.“. В административната преписка обаче не се съдържат доказателства за спазване на императивния ред за връчване, регламентиран в чл. 76, ал. 1–5 от ЗУБ. Липсва протокол за лично връчване на чужденеца в присъствието на преводач на разбираем за него език съгласно чл. 76, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, както и надлежно оформено известие за доставяне с обратна разписка по чл. 76, ал. 3 от ЗУБ, изпратено след изтичане на 14-дневен срок от издаване на акта, което да удостоверява обективна невъзможност за връчване. Съгласно константната съдебна практика на Върховния административен съд, законовата фикция по чл. 76, ал. 5 от ЗУБ намира приложение единствено при стриктно изпълнение на предходните процесуални действия по лично издирване и последващо пощенско съобщаване с обратна разписка. При липса на редовно връчване преклузивният 7-дневен срок за обжалване по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ не е започнал да тече от 06.02.2026 г. Доколкото препис от решението е получен от процесуалния представител на жалбоподателя на 23.04.2026 г., а жалбата е депозирана в съда на 24.04.2026 г., същата се явява подадена в срок, от надлежна страна с правен интерес от оспорването, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в производството по предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила интервюиращият орган е изрично овластен от закона да постанови решение за допускане или за недопускане на молбата до производство. И. акта К. Б. заема длъжността старши експерт в РПЦ –

[населено място] и е определен за интервюиращ орган със заповед на председателя на ДАБ при МС, издадена на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ.

Актът е постановен в предвидената от закона писмена форма и съдържа установените в чл. 59, ал. 2 от АПК задължителни реквизити – фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част и указания за реда и срока за обжалване.

При провеждане на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Производството по чл. 76а–76б от ЗУБ представлява специфична предварителна фаза, чиято цел е преценка на допустимостта на последващата молба. Съгласно изричната норма на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, съответстваща на чл. 40, параграф 2 и чл. 42, параграф 2, б. „б“ от Директива 2013/32/ЕС, решението в тази аза се взема единствено въз основа на представените писмени доказателства, без да се провежда лично интервю с молителя. На жалбоподателя е предоставена пълна възможност да ангажира всички писмени доказателства, на които основава искането си, поради което правото му на защита в административната фаза не е накърнено.

Оспореното решение е постановено в съответствие с материалния закон и неговата цел.

Легалната дефиниция на понятието „последваща молба“ се съдържа в § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - това е молба за международна закрила, подадена след като по предходна молба е постановено влязло в сила окончателно решение. В конкретния случай първоначалното производство за закрила на М. Ш. А. е приключило с влязло в сила Решение № 12697 от 04.12.2024 г. на председателя на ДАБ при МС, потвърдено с окончателно Решение № 7109 от 25.06.2025 г. на Върховния административен съд по адм. дело № 4069/2025 г. Първата му последваща молба е недопусната с влязло в сила Решение № 79-Х от 23.07.2025 г. Следователно молбата с вх. № КП-01-282 от 22.01.2026 г. безспорно притежава характер на последваща молба и подлежи на предварителна проверка за допустимост по реда на глава шеста, раздел III от ЗУБ (чл. 76а–76в) и чл. 33, параграф 2, буква „г“ във връзка с чл. 40 от Директива 2013/32/ЕС.

Съгласно чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, производство за предоставяне на международна закрила по последваща молба не се образува, когато чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Разпоредбата поставя две кумулативни изисквания към заявените факти – същите да бъдат „нови“ и да бъдат „от съществено значение“ за преценката на правото на закрила.

В съответствие с практиката на Съда на Европейския съюз по дело C-18/20 (Решение от 09.09.2021 г., ХУ, ECLI:EU:C:2021:710) и по дело C-921/19 (Решение от 10.06.2021 г., ЛН, ECLI:EU:C:2021:478), понятието „нови елементи или констатации“ по смисъла на чл. 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32/ЕС обхваща както факти, възникнали след окончателното приключване на предходното производство, така и факти или писмени доказателства, които са съществували преди това, но не са били представени от кандидата и не са били предмет на обсъждане в предходното решение. Съгласно чл. 40, параграф 3 от Директива 2013/32/ЕС същинското производство по същество се открива само ако предварителният преглед покаже, че новите елементи или констатации увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговаря на условията за предоставяне на статут на бежанец по смисъла на Директива 2011/95/ЕС (чл. 8 от ЗУБ) или на субсидиарна закрила (хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ). Ако новите факти не са от естество да повлияят върху крайния извод относно необходимостта от закрила, последващата молба се отхвърля като недопустима съгласно чл. 33, параграф 2, буква „г“ от Директива 2013/32/ЕС и чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ.

Настоящият съдебен състав, въз основа на съвкупния анализ на представените от страните писмени материали и служебно известната информация от докладите на международните

институции, намира, че наведените от жалбоподателя обстоятелства и представените от него писмени материали не увеличават в значителна степен вероятността за предоставяне на международна закрила.

Жалбоподателят се позовава на твърдения за настъпил пълен хаос, ескалация на насилието и тежка хуманитарна обстановка в С., като поддържа наличие на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС). Анализът на актуалната информация за държавата по произход – включително Доклада на Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището (EUAA) от юли 2026 г. (EUAA COI R. – S.: S. Situation и S.: C. F.), Доклада от март 2026 г. (EUAA COI Q. R. Q11), актуализациите на Върховния комисариат на ООН за бежанците (UNHCR R. Flash Updates от март 2026 г.) и Справка рег. № МД-02-318 от 28.08.2026 г. на ДАБ при МС – очертава различна фактическа обстановка.

След промяната на управлението в Д. през декември 2024 г. и януари 2025 г., преходното правителство, оглавявано от президент А. ал-Ш., упражнява ефективен контрол върху по-голямата част от сирийската територия, включително провинция Х. (А.), като изключение остава североизточният ѝ край, където SDF все още има контрол/влияние. През първата половина на януари 2026 г. в [населено място] възникнали въоръжени сблъсъци между правителствените сили и С. демократични сили (SDF) за контрола върху кюрдските квартали А. и Ш. М.. Бойните действия били преустановени между 11 и 18 януари 2026 г., след което правителствените сили установили пълен контрол върху тези райони. На 29–30 януари 2026 г. между преходното правителство и командването на SDF е постигнато всеобхватно споразумение за спиране на огъня и поетапно интегриране на военните формирования на SDF и цивилните административни структури на Демократичната автономна администрация на С. и Източна С. (D.) в държавните институции под егидата на Министерството на отбраната и Министерството на вътрешните работи. Към май 2026 г. докладите на EUAA и международните наблюдатели констатирали реални стъпки по изпълнение на споразумението – предаване на административни служби, размяна на задържани лица и сформиране на първите четири официално интегрирани бригади в Североизточна С. (включително специализирана бригада за района на [населено място]).

След януари 2026 г. откритите мащабни бойни действия в [населено място] и прилежащите му райони са затихнали. Макар в страната да се запазват отделни огнища на напрежение, активност на спящи клетки на ИДИЛ в пустинните райони и рискове от невзривени боеприпаси и противопехотни мини, степента на въоръжено насилие в област Х. не достига изключително високия праг на безогледно насилие, дефиниран в практиката на СЕС, при който всяко цивилно лице би било изложено на реален риск от тежки посегателства единствено поради физическото си присъствие на територията на региона. Тази констатация се подкрепя и от регистрираното от ВКБООН мащабно доброволно завръщане на сирийски граждани. Актуалният оперативен доклад на UNHCR за март 2026 г. посочва: над 1,5 милиона бежанци са се завърнали в С. от декември 2024 г.; 1,8 милиона вътрешно разселени лица са се завърнали в районите си на произход от декември 2024 г. до края на март 2026 г., значителна част от които са се насочили към провинция Х. и района на А..

Жалбоподателят се позовава на кюрдския си етнически произход като основание за преследване по чл. 8 от ЗУБ. Доказателствата по делото и международните източници сочат настъпили съществени институционални и правни промени в полза на кюрдската общност. На 16 януари 2026 г. е издаден Президентски указ № 13, с който кюрдската идентичност е официално призната като неразделна част от сирийската нация, кюрдският език е обявен за национален език с право на

изучаване в училищата в кюрдските райони, празникът Н. (21 март) е установен като официален държавен празник, и е признато правото на придобиване на сирийско гражданство за всички кюрди, останали без гражданство след преброяването в Х. през 1962 г. С Решение № 144/М от февруари 2026 г. на Министерството на вътрешните работи са открити специализирани центрове за подаване на заявления за гражданство в редица градове, включително в [населено място].

Според докладите на EUAA от юли 2026 г. кюрдите, живеещи в контролираните от преходното правителство територии, осъществяват ежедневната си дейност без систематични ограничения или целенасочен етнически тормоз, при условие че не осъществяват активна политическа опозиционна дейност. Документираните в докладите на правозащитни организации (S. for T. and J., A. I.) арести след януарските събития в кварталите Ш. М. и А., както и проверките по контролно-пропускателните пунктове, са насочени конкретно срещу лица с действителна или приписана водеща военна, разузнавателна или политическа връзка с въоръжените структури на SDF, PYD или А.. Принадлежността към кюрдския етнос сама по себе си не представлява автоматично основание за признаване на бежански статут при липса на индивидуализиран политически или военен профил.

Твърденията в жалбата за опасност от принудително вербуване и мобилизация са опровергвани от събраните актуални данни за страната на произход. Според официалните доклади на EUAA (C. F., юли 2026 г. и COI Q. R., март 2026 г.) след падането на предходния режим задължителната наборна военна служба в С. е прекратена. Новите въоръжени сили се изграждат на доброволен и професионален принцип под контрола на Министерството на отбраната. Обявена е и се прилага обща амнистия за лицата, избегнали служба при предходния режим. От друга страна, в районите под контрола на SDF/D. задължителната служба за самоотбрана фактически не се прилага от края на януари 2026 г., а принудителното набиране на младежи е преустановено. Следователно за жалбоподателя не съществува обективна опасност от насилствено привличане във въоръжени сили.

Жалбоподателят М. Ш. А. е пълнолетен гражданин, който в цялата история на производствата си последователно е декларирал, че никога не е участвал в политически партии, въоръжени формирования или административни органи (включително SDF, PYD, А. или D.), не е бил военен или полицаи, не е бил арестуван или разследван и не е претърпял лично преследване или насилие в С.. Той не притежава специфични индивидуални рискови характеристики, които да го открит от общото цивилно население или да обосноват неприятелски политически профил.

С оглед на горното, наведените в последващата молба обстоятелства представляват общи съображения за несигурност и икономически трудности в държавата по произход, които са били обсъдени още в първоначалното производство, а

настъпилите след това военно-политически промени в С. не увеличават в значителна степен вероятността чужденецът да отговаря на условията за международна закрила. Недопускането на последващата молба не нарушава и принципа за забрана за връщане (*non-refoulement*) по смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, чл. 19, параграф 2 от Хартата на основните права на ЕС и чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ), тъй като по делото не са ангажирани категорични доказателства, установяващи реален и личен риск молителят да бъде подложен при завръщането си на изтезания, нечовешко или унижително отнасяне.

При тези съображения оспореното Решение № 54-Х от 05.02.2026 г. на интервюиращия орган в РПЦ – [населено място] при ДАБ при МС е законосъобразно – издадено от компетентен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила и при правилно тълкуване и прилагане на чл. 76б, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. Жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК във връзка с чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, Административен съд – София-град, Първо отделение, 84-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Ш. А., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 54-Х от 05.02.2026 г. на интервюиращ орган в Регистрационно-приемателен център – [населено място] при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба с вх. № КП-01-282 от 22.01.2026 г. по описа на ДАБ при МС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: